

ČESKÁ REPUBLIKA
USNESENÍ
Ústavního soudu

Ústavní soud rozhodl dne 21. července 2016 mimo ústní jednání bez přítomnosti účastníků v senátu složeném z předsedy Jaromíra Jirsy a soudců Jana Musila (soudce zpravodaje) a Vladimíra Sládečka ve věci ústavní stížnosti stěžovatelky **STUDENT AGENCY k. s.**, sídlem v Brně, náměstí Svobody 86/17, zastoupené JUDr. Ondřejem Doležalem, advokátem se sídlem v Brně, Křížová 15, proti rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2015 č. j. 2 As 187/2014-86, proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 25. 9. 2014 č. j. 62 Af 27/2011-554, proti rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2013 č. j. 2 Afs 82/2012-134, proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 9. 11. 2012 č. j. 62 Af 27/2011-409, proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 18. 2. 2011 č. j. ÚOHS-R169/2010/HS-2676/2011/310-PGa, ve znění opravného usnesení ze dne 8. 4. 2011 č. j. ÚOHS-R 169/2010/HS/OUsn-4805/2011/320-/Kpo, a proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 3. 11. 2010 č. j. ÚOHS-S162/2008/DP-4490/2010/820/DBr, za účasti **Nejvyššího správního soudu, Krajského soudu v Brně, a Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže**, jako účastníků řízení, **t a k t o**:

Ústavní stížnost se odmítá.

Odůvodnění:

I.

V ústavní stížnosti ze dne 25. 11. 2015, doručené Ústavnímu soudu téhož dne a doplněné podáním ze dne 9. 12. 2015, **STUDENT AGENCY k. s.** (dále jen „žalobkyně“ případně „stěžovatelka“) navrhla, aby Ústavní soud nálezem vyslovil, že v záhlaví uvedenými rozhodnutími, vydanými v řízení o uložení pokuty za zneužití

dominantního postavení podle zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů (zákon o ochraně hospodářské soutěže), ve znění platném a účinném do 31. 8. 2009 (dále též „ZOHS“), bylo porušeno právo na spravedlivý proces dle čl. 36 odst. 1 a čl. 37 odst. 3 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) a čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně základních práv a svobod (dále jen „Úmluva“), a právo na podnikání dle čl. 26 odst. 1 Listiny, a tato rozhodnutí zrušil.

II.

Z ústavní stížnosti a napadených rozhodnutí vyplývají následující skutečnosti.

Dne 3. 11. 2010 rozhodnutím č. j. ÚOHS-S162/2008/DP-4490/2010/820/DBr Úřad pro ochranu hospodářské soutěže (dále též „ÚOHS“, případně „žalovaný“) za zneužití dominantního postavení na trhu poskytování služeb veřejné linkové osobní autobusové dopravy na trase Praha – Brno a zpět dlouhodobým uplatňováním nepřiměřeně nízkých cen, které mělo za následek narušení hospodářské soutěže na daném trhu, uložil žalobkyni pokutu ve výši 6 185 000 Kč. Správní delikt byl stěžovatelkou spáchán porušením zákazu stanoveného v § 11 odst. 1 písm. e) ZOHS a spočíval v dlouhodobém nabízení a prodeji služeb za nepřiměřeně nízké ceny.

Dne 18. 2. 2011 rozhodnutím o rozkladu č. j. ÚOHS-R169/2010/HS-2676/2011/310-PGa, ve znění opravného usnesení ze dne 8. 4. 2011 č. j. ÚOHS-R169/2010/HS/OUsn-4805/2011/320-/Kpo, předseda ÚOHS rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 11. 2010 č. j. ÚOHS-S162/2008/DP-4490/2010/820/DBr změnil v části výroku ukládajícího pokutu tak, že její výšku určil částkou 5 154 000 Kč a ve zbytku rozhodnutí potvrdil.

O žalobě proti rozhodnutí předsedy ÚOHS ze dne 18. 2. 2011 č. j. ÚOHS-R169/2010/HS-2676/2011/310-PGa, rozhodoval Krajský soud v Brně (dále jen „správní soud“) opakovaně.

Dne 9. 11. 2012 rozsudkem č. j. 62 Af 27/2011-409 správní soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Dne 30. 9. 2013 rozsudkem č. j. 2 Afs 82/2012-134 Nejvyšší správní soud (dále jen „kasační soud“) o kasační stížnosti žalovaného rozhodl tak, že rozsudek správního soudu ze dne 9. 11. 2012 č. j. 62 Af 27/2011-409 zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Dne 25. 9. 2014 rozsudkem č. j. 62 Af 27/2011-554 správní soud žalobu proti rozhodnutí předsedy ÚOHS ze dne 18. 2. 2011 č. j. ÚOHS-R169/2010/HS-2676/2011/310-PGa zamítl (výrok I), rozhodl o náhradě nákladů řízení (výroky II, III a IV).

Dne 17. 9. 2015 rozsudkem č. j. 2 As 187/2014-86 kasační soud kasační stížnost žalobce proti rozsudku správního soudu ze dne 25. 9. 2014 č. j. 62 Af 27/2011-554 zamítl (výrok I) a rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (výrok II a III).

III.

V ústavní stížnosti stěžovatelka tvrdila, že postupem uvedených orgánů veřejné moci došlo zejména k porušení práva na spravedlivý proces podle čl. 36 odst. 1, čl. 37 odst. 3 Listiny a čl. 6 Úmluvy, a práva na podnikání podle čl. 26 Listiny.

Stěžovatelka Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže vytkla, že neprovedl jí navržené důkazy, nepřihlédl ke skutečnostem svědčícím v její prospěch, nezohlednil jí předložená tvrzení a údaje, nesprávně zjistil skutkový stav věci, nesprávně posoudil oprávněnost jejího postupu při stanovení cen jízdného v období od října 2007 do března 2008, a náprava tohoto vadného postupu nebyla zjednána ani v navazujících řízeních, čímž mělo dojít k porušení práva na spravedlivý proces. Bylo prý porušeno i právo na podnikání tím, že byla postižena za pouhé opatření směřující k zabránění odlivu svých zákazníků ke konkurenci, která začala nabízet služby přímo srovnatelné s jejími službami, a to vše za značně nízké ceny se zjevným úmyslem získat zákazníky stěžovatelky. Protiústavní postup ÚOHS nebyl podle stěžovatelky zhojen ani v rámci řízení ve správním soudnictví.

Za základní nedostatek stěžovatelka považuje nesprávné vymezení relevantního trhu.

IV.

Ústavní soud posoudil splnění podmínek řízení a dospěl k závěru, že ústavní stížnost byla podána včas oprávněnou stěžovatelkou, která byla účastníkem řízení, ve kterém byla vydána rozhodnutí napadená ústavní stížností a Ústavní soud je k jejímu projednání příslušný. Stěžovatelka je právně zastoupena v souladu s požadavky § 29 až 31 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o Ústavním soudu“) a vyčerpala zákonné prostředky k ochraně svého práva.

V.

Ústavní soud shledal ústavní stížnost zjevně neopodstatněnou.

Podstatná část stěžovatelčiny argumentace v ústavní stížnosti spočívala v opakovaném tvrzení o porušení základního práva na spravedlivý proces podle čl. 36 odst. 1 a čl. 37 odst. 3 Listiny a čl. 6 Úmluvy, a práva na podnikání podle čl. 26 Listiny, založeném na zřejmém nesouhlasu stěžovatelky s posouzením jejího jednání jako správního deliktu podle ustanovení § 22a odst. 1 písm. c) ZOHS, a to jak správními orgány, tak i soudy ve správním soudnictví.

K tomu Ústavní soud uvádí, že zákonnost ústavní stížností napadených rozhodnutí správních orgánů byla řádně přezkoumána (v souladu s článkem 36 odst. 2 Listiny) v systému správního soudnictví, o čemž svědčí napadená rozhodnutí správního soudu a kasačního soudu, a jejich podrobná odůvodnění, čímž byly naplněny požadavky čl. 36 a násl. Listiny resp. čl. 6 odst. 1 Úmluvy.

Jinak řečeno, pokud by řízení před správními orgány z pohledu citovaných článků Listiny a Úmluvy vykazovalo určité nedostatky, tyto nedostatky bylo možno zhojit následným úplným soudním přezkumem v systému správního soudnictví, k čemuž také v projednávaném případě došlo.

Ústavní soud však není povolán dále přezkoumávat, zda obecné správní soudy z provedených důkazů vyvodily správná či nesprávná skutková zjištění a následně i správnost z nich vyvozených právních závěrů – s výjimkou případů, kdy by dospěl k závěru, že takové omyly mohly porušit ústavně zaručená práva či svobody [srov. např. nálezy ze dne 29. 5. 1997 sp. zn. III. ÚS 31/97 (N 66/8 SbNU 149) a ze dne 29. 8. 2006 sp. zn. I. ÚS 398/04 (N 154/42 SbNU 257)]. V posuzovaném případě však Ústavní soud žádné protiústavní deficity neshledal.

Tomu odpovídá i dosavadní judikatura Ústavního soudu, podle níž není jeho úkolem „přehodnocovat“ hodnocení důkazů provedených obecnými soudy a nahrazovat hodnocení obecných soudů, tj. skutkové a právní posouzení věci, svým vlastním [náleze ze dne 1. 2. 1994 sp. zn. III. ÚS 23/93 (N 5/1 SbNU 41)]. Odlišuje-li se právní názor stěžovatelky od názoru vysloveného správním soudem rozhodujícím o její správní žalobě, resp. kasačním soudem v rozhodnutí o její kasační stížnosti, neznamená to ještě porušení základního práva na soudní ochranu, resp. na spravedlivý proces.

Ústavní soud neshledal ani jakýkoliv náznak tvrzeného porušení základního práva na podnikání dle čl. 26 Listiny, neboť zákaz zneužívat dominantní postavení na trhu lze považovat za zákonnou podmínku, resp. omezení pro výkon určitých činností, předpokládané článkem 26 odst. 2 Listiny.

Z výše uvedených důvodů Ústavní soud ústavní stížnost odmítl podle ustanovení § 43 odst. 2 písm. a) zákona o Ústavním soudu, a to mimo ústní jednání bez přítomnosti účastníků řízení.

Poučení: Proti usnesení Ústavního soudu není odvolání přípustné.

V Brně dne 21. července 2016

Jaromír Jirsa v. r.
předseda senátu Ústavního soudu

Za správnost vyhotovení:
Iveta Dvořáková